

วิทยากรคืออะไร

วิทยากร แปลตามศัพท์ว่า "ผู้ทรงวิทยาคม" คือ ผู้มีความสามารถพิเศษที่หาหาเห็น
เดินอากาศ รู้ใจผู้อื่น มีอายุยืนยาวนานมากกว่าคนทั่วไป

ตำราพม่ากล่าวว่า วิทยากรมี ๓ จำพวก คือ

๑. ดาบวิทยากร คือ วิทยากรที่มีดาบศักดิ์สิทธิ์ เหาะได้ด้วยดาบ
๒. มนต์วิทยากร คือ วิทยากรที่มีมนต์ศักดิ์สิทธิ์ เหาะได้ด้วยมนต์
๓. เกสขวิทยากร คือ วิทยากรที่มียาศักดิ์สิทธิ์ เหาะได้ด้วยยา

มนต์ที่สอนให้เป็นวิทยากรนั้น มีมนุษย์สอนให้บ้าง เทวดาหรือยักษ์สอนให้บ้าง จะ
เห็นได้ว่า โจรองคุลิมาลตอนอยู่ในป่าพบกับยักษ์ที่เคยเป็นสหายของตน ยักษ์จึงสอนมนต์ให้
โจรองคุลิมาล ทำให้เขาวิ่งเร็วกว่าลม มีกำลังมากกว่าช้างสาร ไม่มีใครปราบได้ แม้พบกองทัพ
เป็นร้อยพันคนก็สามารถต่อสู้ได้

นอกจากนั้น ในอัมพพาสัตตมีเรื่องเล่าของฤษีคนหนึ่ง ชื่อว่า กาพะ เป็นบุตรของนาง
ทาสี ต่อมาเป็นเรียนมนต์เป็นวิทยากร สามารถหาหาเห็นเดินอากาศได้ด้วยมนต์

ส่วนเกสขวิทยากรเป็นคนที่กินยาอยู่ในหลุม ๓ ปีโดยไม่ออกมาจากหลุมเลย เมื่อครบ
๓ ปีแล้วญาติพี่น้องจึงขุดออกจากหลุมมารักษาเลี้ยงดูให้ดี ถ้าอดชีวิตได้ด้วยการเลี้ยงดูถูกวิธี
เขาจะกลายเป็นเกสขวิทยากรที่หาหาเห็นเดินอากาศได้เช่นกัน

ในประวัติศาสตร์ของพุกาม มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเกสขวิทยากรว่า มีเกสขวิทยากรคน
หนึ่งฝังตัวอยู่ในในหลุมกินยาเพื่อเป็นวิทยากร ต่อมาตัวของเขาเล็กลงเหมือนเด็กอายุไม่กี่ขวบ
แล้วบังเอิญมีสองพี่น้องหาของป่าไปพบเข้าในป่า พวกเขาเคยได้ยินว่า ถ้าฆ่าวิทยากรแล้วกิน
เนื้อเขา ก็จะกลายเป็นคนมีอิทธิฤทธิ์ จึงฆ่าวิทยากรคนนั้นแล้วกินเนื้อ ส่งผลให้ทั้งสองคนกลายเป็น
คนมีอิทธิฤทธิ์ คนหนึ่งสามารถหายตัวได้ คนหนึ่งวิ่งเร็วเหมือนลม

ในสงครามระหว่างพระเจ้ามณฑากับพระเจ้าอโนรธามังซ่อ ทั้งสองคนถูกฆ่าตายแล้ว
ทำให้เป็นผีเฝ้ากำแพงเมืองของพระเจ้ามณฑา ส่งผลให้พระเจ้าอโนรธามังซ่อไม่อาจตีเมืองสะ

เทมได้เพราะมีผีคุ้มกันอยู่ ในที่สุดพระเจ้าอโนราห์มั่งช่อต้องแก้เคล็ดด้วยวิธีไสยศาสตร์ โดย
ปราบผีสองพี่น้องก่อน ต่อจากนั้นจึงสามารถตีเมืองสะเทิมได้สำเร็จ (พม่าออกเสียงเมืองสะ
เทิมว่า ตะโอง)

ชาวพม่าสนใจเรื่องลึกลับไม่น้อย มีตำราพม่าเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติให้เป็นวิทยาทานหลายเล่ม บางเล่มกล่าวว่า บุคคลบรรลุความเป็นวิทยาทานด้วยวิธี ๑๒ อย่าง นอกไปจาก ๓ อย่างที่กล่าวมาแล้ว คือ สมณภาวนาที่เป็นการดูลมหายใจ การชักลูกประคำด้วยการระลึกถึงพระพุทธคุณ ยันต์ โหราศาสตร์ และการเล่นแร่แปรธาตุ เป็นต้น

การเล่นแร่แปรธาตุ คือ การพยายามทำโลหะที่มีค่าต่ำเช่นตะกั่วให้กลายเป็นทองคำตามความเชื่อแต่โบราณ (ราชบัณฑิตยสถาน หน้า ๗๔๑) ปัจจุบันแทบไม่มีในเมืองไทยแล้ว แต่ในพม่ายังพอมียู่บ้างตามบ้านนอก

คนเล่นแร่แปรธาตุจะเอาตะกั่วมาใส่ในภาชนะใต้เตาไฟ มีลูกสูบเป่าลมเข้าสู่เตาไฟตลอดเวลา เขาจะต้องดูแลให้ไฟในเตาลูกโปรงตลอดเวลา ยกเว้นเวลาพักผ่อนเท่านั้น

ในประวัติของมณฑลสัตยาตอ (พระชนมเถระ) เมืองมณฑล รัฐฉาน กล่าวว่า ในสมัยที่ท่านมีชีวิตอยู่ มีพระลัทธิวัตรูปหนึ่งพำนักอยู่ในวัดของท่าน ชื่อว่า พระญาณะ ท่านญาณะชอบเล่นแร่แปรธาตุจนถึงระดับเสพติด ได้รื้อกุฏิไม้ของวัดทิ้งแล้วนำไม้จากกุฏิไปเป็นฟืนเผาไฟ ทำให้ชาวบ้านไม่พอใจ จึงประท้วงขับไล่ท่านออกจากวัด

ท่านออกจากวัดไปอยู่ป่าใกล้ๆ หมู่บ้าน ไม่ทราบที่ท่านสำเร็จเป็นวิทยาทนด้วยการ
เล่นแร่แปรธาตุ หรือด้วยวิธีอื่น ต่อจากนั้นไม่นาน ท่านเข้าไปเยี่ยมมันลิสยาตแล้วกล่าวว่า
"กระผมสำเร็จเป็นวิทยาทนแล้ว ท่านอาจารย์ต้องการอะไร กระผมอาจทำให้สำเร็จได้"

ท่านอาจารย์มันลีสยาดอกกล่าวว่า "ผมเป็นอัมพาตมาหลายสิบปี เดินไม่ได้มานานแล้ว ต้องนั่งรถเข็นตลอดทั้งวัน ทำให้เป็นโรคปวดเมื่อย สิ่งที่ผมต้องการ คือ ไม่อยากปวดเมื่อยอีกต่อไป และขอให้ร่างกายของผมไม่เน่าเปื่อยหลังเสียชีวิตแล้ว"

พระญาณะได้ใช้มือลำตัวของมันลีสยาดอ แล้วพูดว่า "สิ่งที่ท่านอาจารย์ปรารถนาจงสำเร็จตามต้องการ" หลังจากนั้นจึงกลับไป ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา มันลีสยาดอไม่เกิด

อาการปวดเมื่อยตามร่างกายอีกเลย แล้วสังขารของท่านก็ไม่เน่าเปื่อยเหมือนพระอรหันต์ ยังมีอยู่จนถึงปัจจุบัน

พระคันธสาราภิกงศ์